

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL J. Š. IR ADB „COMPENSA VIENNA INSURANCE GROUP“
GINČO NAGRINĖJIMO**

2018 m. sausio 24 d. Nr. 242-25
Vilnius

Lietuvos bankas gavo J. Š. (toliau – pareiškėja) kreipimąsi, kuriuo pareiškėja prašė išnagrinėti tarp jos ir ADB „Compensa Vienna Insurance Group“ (toliau – draudikas) kilusį ginčą dėl įvykio pripažinimo draudžiamuoju ir draudimo išmokos išmokėjimo arba prarasto pirkinio pakeitimo nauju.

N u s t a t y t a:

2017 m. rugpjūčio 24 d., vadovaudamasis Pirkinių draudimo sertifikatu Nr. (*duomenys neskelbtini*) (toliau – Sertifikatas) bei draudiko Pirkinių draudimo taisyklėse (galioja nuo 2016 m. gegužės 1 d.) (toliau – Taisyklės) įtvirtintomis sąlygomis, draudėjas UAB „Garantijų centras“ (toliau – draudėjas) pareiškėjos naudai apdraudė pirkinį – mobilųjį telefoną „LG K10 Black“ (toliau – mobilusis telefonas). Sertifikate numatytas draudimas nuo sugadinimo, sunaikinimo ir vagystės rizikų, draudimo laikotarpis – nuo 2017 m. rugpjūčio 24 d. iki 2018 m. rugpjūčio 23 d. Sertifikate taip pat nurodyta, kad atsitikus įvykiui pareiškėja turėtų kreiptis į draudėją, ir pateikta draudėjo kontaktinė informacija.

2017 m. rugsėjo 2 d. pareiškėja kreipėsi į Vilniaus apskrities vyriausiąją policijos komisariatą ir nurodė, kad 2017 m. rugsėjo 1 d. autobuse neaiškiais aplinkybėmis dingo jos mobilusis telefonas.

2017 m. rugsėjo 13 d. pareiškėja draudėjo interneto puslapyje užregistravo žalą dėl mobiliojo telefono vagystės. 2017 m. rugsėjo 25 d. draudėjas pateikė pareiškėjai raštą, informuodamas, kad iš policijos pateiktos išvados matyti, kad įvykis neatitinka Taisyklėse nustatytų draudžiamojo įvykio požymių, nes nėra apiplėšimo ar įsilaužimo požymių, todėl priimtas sprendimas nuostolių nekompensuoti ir baigti žalos administravimą.

2017 m. spalio 21 d. pareiškėja kreipėsi į Vilniaus apskrities vyriausiąją policijos komisariatą su pareiškimu (skundu) dėl įvykdytos nusikalstamos veikos – pavogto mobiliojo telefono. Tą pačią dieną Vilniaus apskrities vyriausiojo policijos komisariato Kriminalinės policijos Nusikalstamų veikų registravimo skyriuje buvo pradėtas ikiteisminis tyrimas dėl vagystės pagal Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 178 straipsnio 2 dalį.

2017 m. spalio 23 d. pareiškėja pakartotinai užregistravo žalą draudėjo interneto puslapyje, tačiau draudėjas 2017 m. spalio 24 d. el. paštu pakartotinai nurodė, kad įvykis neatitinka Taisyklėse nustatytų reikalavimų draudimo išmokai gauti vagystės atveju, ir nurodė, kad, paaiškęjus vagystės aplinkybėms ir kai draudėja pateiks tai pagrindžiančius dokumentus, žalos byla bus apsvarstyta dar kartą.

Vilniaus apygardos prokuratūros Vilniaus apylinkės prokuratūros Keturtajame skyriuje buvo priimtas 2017 m. lapkričio 21 d. nutarimas sustabdyti ikiteisminį tyrimą pagal Baudžiamojo kodekso 178 straipsnio 2 dalį dėl kišenvagystės, nenustačius nusikalstamą veiką padariusio asmens, ir pareiškėja buvo informuota apie ikiteisminio tyrimo sustabdymą.

2017 m. lapkričio 11 d. pareiškėja kreipėsi į Lietuvos banką su prašymu išnagrinėti

vartojimo ginčą, nurodydama, kad draudikas neatsižvelgė į pareiškėjos prašymą pakartotinai įvertinti įvykį, kurio metu buvo pavogtas pareiškėjos mobilusis telefonas, neišnagrinėjo pareiškėjos pateiktų dokumentų ir neįvertino fakto, kad dėl mobiliojo telefono vagystės buvo pradėtas ikiteisminis tyrimas. Be to, kaip teigiama, draudikas atsisakė pakartotinai pateikti policijai užklausa dėl naujai paaiškėjusių vagystės aplinkybių ir išmokėti draudimo išmoką, numatytą vagystės atveju. Atsižvelgdama į išdėstytus argumentus, pareiškėja prašė Lietuvos banko rekomenduoti draudikui išmokėti draudimo išmoką, numatytą vagystės atveju, arba pakeisti pavogtą mobilųjį įrenginį analogišku.

Atsiliepime dėl pareiškėjos kreipimesi nurodytų motyvų ir reikalavimo pagrįstumo draudikas nurodė, kad draudimo sutartimi draudimo objektui suteikiama apsauga nėra absoliuti – prisiimdamas draudimo riziką draudikas nustato draudimo sutartimi suteikiamas draudimo apsaugos ribas. Galiojantys teisės aktai leidžia draudikui nustatyti draudimo sutartimi suteikiamos draudimo apsaugos ribas – atvejus, kada mokama draudimo išmoka, ir atvejus, kada draudikas yra atleidžiamas nuo pareigos mokėti draudimo išmoką. Pirkinių draudimo sutartis yra savanoriška, todėl draudikas gali savo nuožiūra pasiūlyti sąlygas, susijusias su teikiama draudimo apsauga. Jeigu sutarties sąlygos yra parengtos aiškiai ir suprantamai, jos neturi būti aiškinamos per plačiai. Draudikas nurodė, kad, pagal Taisyklių Specialiosios dalies 4.1.6 papunktį, įvykis laikomas nedraudžiamuoju, kai žala buvo padaryta dėl turto ir (ar) vertybių paslaptingo, neišaiškinto pradingimo arba įprastos vagystės (ne vagystės su įsibrovimu arba be apiplėšimo požymių), apgaulės, šantažo, grobstymo, pasisavinimo, sukčiavimo, iššvaistymo, turto prievartavimo. Draudiko vertinimu, vadovaujantis pareiškėjos naudai sudaryta draudimo sutartimi, draudikas neturi pareigos išmokėti draudimo išmokos tiek apdraustam pirkiniui dingus neiškiomis aplinkybėmis, tiek kai buvo įvykdyta paprasta apdrausto pirkinio vagystė (be apiplėšimo ir (ar) įsibrovimo požymių). Be to, draudikas atkreipė dėmesį, kad Taisyklių 1.6 ir 1.9 papunkčiuose yra paaiškinta, kas laikoma plėšimu ir kaip sutarties kontekste suprantama vagystė su įsibrovimu. Kadangi draudikas nenustatė fakto, kad pareiškėjos atžvilgiu buvo įvykdyta vagystė su įsibrovimu arba plėšimas, jis 2017 m. rugsėjo 1 d. įvykį pripažino nedraudžiamuoju. Atsižvelgdamas į savo atsiliepime išdėstytus motyvus, draudikas su pareiškėjos reikalavimu nesutiko ir prašė jo netenkinti.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių, patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 (2016 m. sausio 28 d. redakcija), 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą ir jo pagrindu priima sprendimą.

Kaip matyti iš Lietuvos bankui ginčo šalių pateiktos informacijos, paaiškinimų ir juos pagrindžiančių rašytinių įrodymų, ginčas tarp pareiškėjos ir draudiko yra kilęs dėl draudiko sprendimo įvykį – telefono vagystę – pripažinti nedraudžiamuoju. Ginčo šalys šiuo konkrečiu atveju nesutaria dėl vagystės, kaip draudžiamojo įvykio, sampratos pagal pirkinio draudimo sutartį ir atsisakymo išmokėti draudimo išmoką arba pakeisti mobilųjį telefoną nauju pagrįstumo.

Vertinant ginčo šalių nurodytas aplinkybes, kuriomis jos remiasi kaip savo reikalavimų ir atsikirtimų pagrindu, atkreiptinas dėmesys, kad Lietuvos Respublikos civilinio kodekso 6.156 straipsnyje įtvirtintas sutarties laisvės principas suteikia teisę civilinių teisinių santykių subjektams laisvai spręsti, sudaryti jiems konkrečią sutartį ar jos nesudaryti, taip pat pasirinkti, su kuo tą sutartį sudaryti, ir savarankiškai spręsti dėl sutarties turinio bei formos, jeigu tokių sutarties šalių teisių neriboja imperatyviosios teisės normos. Sutarties laisvės principas taip pat apima šalių teisę pasirinkti ir sudaryti tokios rūšies sutartį, kuri labiausiai atitinka jų interesus. Pagal Civilinio kodekso 6.189 straipsnio 1 dalį, teisėtai sudaryta ir galiojanti sutartis jos šalims turi įstatymo galią.

Nagrinėjamu atveju pareiškėjos naudai tarp draudiko ir draudėjo sudaryta pirkinio

draudimo sutartis yra savanoriška, todėl draudikas, vadovaudamasis Civilinio kodekso 6.156 straipsnio 1 dalies nuostatomis, tokio pobūdžio sutartyse gali savo nuožiūra pasiūlyti sąlygas, susijusias su teikiamos draudimo apsaugos apimtimi. Kasacinio teismo praktikoje nurodyta, kad draudimo sutartimi draudimo objektui teikiama draudimo apsauga nėra absoliuti, draudikas, prisiimdamas draudimo riziką, nustato draudimo sutartimi suteikiamos draudimo apsaugos ribas (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2013 m. balandžio 19 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-215/2013). Draudimo apsaugos ribos yra nustatomos draudiko parengtose draudimo rūšies taisyklėse, kurios laikomos standartinėmis draudimo sutarties sąlygomis.

Draudimo sutartimi draudikas įsipareigoja už sutartyje numatytą draudimo įmoką sumokėti kitai šaliai (draudėjui arba trečiajam asmeniui), kurio naudai sudaryta sutartis, įstatyme ar draudimo sutartyje nustatytą draudimo išmoką, apskaičiuotą įstatyme ar draudimo sutartyje nustatyta tvarka, jeigu įvyksta draudžiamasis įvykis (Civilinio kodekso 6.987 straipsnis). Pagal Lietuvos Respublikos draudimo įstatymo 98 straipsnio 3 dalies 1 punktą, draudikas neturi teisės išmokėti draudimo išmokos ar atsisakyti ją išmokėti, neįsitikinęs, kad draudžiamasis įvykis buvo. Taigi pareiga mokėti draudimo išmoką draudikui kyla tik tuomet, kai įvykio aplinkybės atitinka konkrečius draudimo sutartyje nurodytus draudžiamąjį įvykio požymius. Pagrindas draudimo išmokai išmokėti yra faktas, patvirtinantis draudžiamąjį įvykio buvimą, o visos kitos atsirandančios aplinkybės, neatitinkančios draudžiamąjį įvykio požymių, taip pat ir sutartyje iš anksto išvardyti nedraudžiamieji įvykiai, nėra pagrindas draudimo išmokai sumokėti (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2006 m. kovo 20 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-213/2006). Tais atvejais, kai draudimo sutartyje (draudimo taisyklėse) apibūdinamas, tiksliai detalizuojamas draudžiamuoju įvykiu laikomas atsitikimas, sprendžiant, ar konkretus įvykis yra draudžiamasis, vertinama pagal draudimo rūšies taisyklėse nustatytus individualius įvykio požymius.

Taisyklių Specialiosios dalies 3.2 papunktyje yra įtvirtintas draudžiamąjį įvykio apibrėžimas: draudžiamuoju įvykiu laikomi visi staiga ir netikėtai, nepriklausomai nuo draudėjo ir (ar) apdraustojo valios, draudimo sutartyje numatytoje vietoje atsiradę nuostoliai dėl apdrausto pirkinio ar jo dalies sunaikinimo ir (ar) sugadinimo dėl poveikio iš išorės, įskaitant vagystės su įsibrovimu ir (ar) plėšimo atvejus.

Taisyklių Specialiosios dalies 1.6 papunktyje nustatyta, kad plėšimas – turto pagrobimas, panaudojant ar grasinant nedelsiant panaudoti fizinį smurtą arba atėmus galimybes asmeniui priešintis, o 1.9 papunktyje įtvirtinta, kad vagystė su įsibrovimu suprantama kaip turto užvaldymas arba pasikėsinimas užvaldyti turtą iš patalpų ar saugomos, aptvertos teritorijos arba jas atsidarius, panaudojant priemones, padirbtą pritaikytą raktą arba originalų raktą, kurį kaltininkas gavo prieš tai įsibrovęs į kitas patalpas arba plėšimo metu, kaltininkui pasislėpus patalpoje iki jos uždarymo, jeigu yra įrodymų dėl kaltininko pasislėpimo patalpose fakto. Kaip matyti, Taisyklėse yra aiškiai detalizuota, kas laikoma vagyste su įsibrovimu ir plėšimu.

Taisyklių Specialiosios dalies 4.1.6 papunktyje nustatytas vieno iš bendrųjų nedraudžiamųjų įvykių apibrėžimas: įvykis yra nedraudžiamasis, jeigu žala buvo padaryta dėl turto ir (ar) vertybių paslaptingo, neišaiškinto pradingimo arba įprastos vagystės (ne vagystės su įsibrovimu arba be apiplėšimo požymių), apgaulės, šantažo, grobstymo, pasisavinimo, sukčiavimo, iššvaistymo, turto prievartavimo. Šiuo Taisyklių papunkčiu rėmėsi ir draudikas, priimdamas sprendimą atsisakyti pripažinti įvykį draudžiamuoju. Sistemškai įvertinus pateiktas Taisyklių nuostatas, matyti, kad draudžiamuoju įvykiu pagal pirkinio draudimo sutarties sąlygas yra laikytina tik vagystė su įsibrovimu arba plėšimo požymiais. Toliau sprendžiant dėl pareiškėjos reikalavimų pagrįstumo, nustatyta, ar pareiškėjos nurodytas įvykis yra draudžiamasis pagal draudėjo ir draudiko pareiškėjos naudai sudarytą draudimo sutartį.

Įvertinus Lietuvos bankui pateiktus ginčo šalių reikalavimus bei atsikirtimus pagrindžiančius įrodymus, nustatyta, kad 2017 m. rugsėjo 1 d. pareiškėja kreipėsi į Vilniaus apskrities vyriausiojo policijos komisariato Kriminalinės policijos nusikalstamų veikų

registravimo skyrių ir nurodė, kad 2017 m. rugsėjo 1 d. autobuse neaiškiais aplinkybėmis dingo jos mobiliojo ryšio telefonas. Kreipimosi pagrindu buvo paskelbta mobiliojo telefono paieška ieškomų numeruotų daiktų registre. Kaip matyti iš 2017 m. spalio 21 d. Vilniaus apskrities vyriausiojo policijos komisariato Kriminalinės policijos nusikalstamų veikų registravimo skyriaus pažymos, 2017 m. spalio 21 d. pareiškėja kreipėsi su pareiškimu dėl įvykdytos nusikalstamos veikos ir buvo pradėtas ikiteisminis tyrimas pagal Baudžiamojo kodekso 178 straipsnio 2 dalį, kurioje įtvirtinta baudžiamoji atsakomybė tam, kas atvirai pagrobė svetimą turtą arba pagrobė svetimą turtą įsibrovęs į patalpą, ryšių kabelių kanalų sistemą, saugyklą ar saugomą teritoriją, arba viešojo vietoje pagrobė svetimą turtą iš asmens drabužių, rankinės ar kitokio nešulio (kišenvagystė) arba automobilį, arba pagrobė strateginę ar svarbią reikšmę nacionaliniam saugumui turinčių juridinių asmenų infrastruktūrą sudarantį turtą ar jo dalį.

Kadangi nebuvo nustatytas nusikalstamą veiką padaręs asmuo, Vilniaus apygardos prokuratūros Vilniaus apylinkės prokuratūros ketvirtojo skyriaus prokurorė priėmė 2017 m. lapkričio 21 d. nutarimą sustabdyti ikiteisminį tyrimą pagal Baudžiamojo kodekso 178 straipsnio 2 dalį dėl kišenvagystės. Iš nustatytų aplinkybių matyti, kad pareiškėjos mobilųjį telefoną galimai pavogęs asmuo ikiteisminio tyrimo metu nebuvo nustatytas. Be to, nors ikiteisminis tyrimas buvo atliekamas pagal Baudžiamojo kodekso nuostatą, numatančią sankcijas ne tik už kišenvagystę, bet ir už svetimo turto pagrobimą įsibrovus į patalpą, ryšių kabelių kanalų sistemą, saugyklą ar saugomą teritoriją, tačiau iš Lietuvos bankui pateiktų dokumentų matyti, kad ikiteisminis tyrimas buvo atliekamas būtent dėl kišenvagystės, pareiškėjai nurodžius, kad mobilusis telefonas buvo pavogtas iš striukės kišenės. Šias aplinkybes patvirtina 2017 m. lapkričio 21 d. nutarime sustabdyti ikiteisminį tyrimą pateikiamas tiriamos nusikalstamos veikos apibūdinimas.

Atsižvelgiant į pareiškėjos ikiteisminio tyrimo institucijoms nurodytas vagystės aplinkybes ir Lietuvos bankui pateiktus ikiteisminio tyrimo institucijų dokumentus, darytina išvada, kad pareiškėjos nurodytas įvykis, kai iš jos striukės kišenės buvo galimai pavogtas mobilusis telefonas, nelaikytinas draudžiamuoju pagal Sertifikate įtvirtintas draudimo sutarties sąlygas. Įvykis neatitinka Taisyklių, kuriose yra įtvirtintos standartinės draudimo sutarties sąlygos, 3.2 papunktyje pateikto draudžiamojo įvykio apibrėžimo, nes nėra duomenų, leidžiančių teigti, kad pareiškėjos mobilusis telefonas buvo pavogtas įsibraunant arba plėšimo būdu. Tokių aplinkybių pareiškėja nenurodė nei kreipimesi į Lietuvos banką, nei, kaip matyti iš pateiktų dokumentų, ikiteisminio tyrimo institucijoms, todėl pareiškėjos nuostoliai, patirti praradus galimai pavogtą mobilųjį telefoną, nėra kompensotini pagal draudiko ir draudėjo sudarytą pirkinio draudimo sutartį. Remiantis nurodytomis aplinkybėmis, darytina išvada, kad draudikas pagrįstai 2017 m. rugsėjo 1 d. įvykį laikė nedraudžiamuoju ir vadovavosi Taisyklių 4.1.6 papunkčiu, pagal kurį įvykis nėra draudžiamasis žalai atsiradus dėl turto neišaiškinto pradingimo arba vagystės be įsibrovimo ar apiplėšimo požymių. Kaip minėta, ikiteisminis tyrimas dėl mobiliojo telefono kišenvagystės buvo nutrauktas, todėl yra tenkinamos dvi nedraudžiamojo įvykio apibrėžimo sąlygos: įvykis yra neišaiškintas, be to, jei ir būtų išaiškintas, jis neturėtų įsibrovimo arba apiplėšimo požymių, nes pareiškėja tokių aplinkybių nenurodė nei Lietuvos bankui, nei ikiteisminio tyrimo institucijoms. Svarbu pažymėti, kad ginčui aktualių Taisyklių nuostatų lingvistinės konstrukcijos yra aiškiai suprantamos ir nedviprasmiškos, Taisyklėse yra įtvirtinti aktualių terminų apibrėžimai, todėl nėra pagrindo sutarties sąlygų aiškinti pernelyg plačiai ir nukrypti nuo Taisyklių nuostatų tiesioginio aiškinimo.

Papildomai pažymėtina, kad vagystės samprata draudimo teisiniuose santykiuose neprivalo būti vertinama analogiškai kaip baudžiamojoje teisėje, todėl draudikas neturi pareigos Taisyklėse pateikti analogišką kaip baudžiamojoje teisėje vagystės apibrėžimą. Kasacinis teismas yra konstatavęs, kad civilinių ir baudžiamųjų įstatymų skirtinga paskirtis bei skirtingi teisinio reglamentavimo principai lemia netapačią tam tikrų teisės institutų ir sąvokų reikšmę civiliniuose ir baudžiamuosiuose santykiuose. Baudžiamojoje teisėje nusikalstamos veikos neteisėtai užvaldant (įgyjant) svetimą turtą pagal įvairius požymius kvalifikuojamos kaip atskiri nusikaltimai (vagystė, plėšimas, sukčiavimas ir kt.), tačiau civiliniuose santykiuose toks

kvalifikavimas gali neturėti esminės reikšmės (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2007 m. kovo 16 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-152/2007). Tai reiškia, kad draudikas, kaip privatinių sutartinių santykių dalyvis, vadovaudamasis sutarties laisvės principu, turėjo teisę savarankiškai pasirinkti konkretaus draudžiamąjį įvykio apibrėžimą ir atvejus, kada bus mokama draudimo išmoka arba apdrausto asmens praradimai kompensuojami kitais sutartyje numatytais būdais, nepaisant to, kad vartojamos sąvokos nesutampa su baudžiamąsias veikas apibrėžiančiuose įstatymuose vartojamomis sąvokomis.

Apibendrinus Lietuvos bankui pateiktus dokumentus bei paaiškinimus, yra pagrindas konstatuoti, kad draudikas tinkamai įvykdė Draudimo įstatymo 98 straipsnio 7 dalyje įtvirtintą pareigą įrodyti aplinkybes, atleidžiančias jį nuo draudimo išmokos mokėjimo, ir pagrįstai, įvertinęs pareiškėjos pateiktą informaciją bei ikiteisminio tyrimo institucijų pateiktus dokumentus, priėmė sprendimą atsisakyti pripažinti 2017 m. rugsėjo 1 d. įvykį draudžiamuoju. Todėl pareiškėjos reikalavimai įpareigoti draudiką 2017 m. rugsėjo 1 d. įvykį pripažinti draudžiamuoju ir išmokėti draudimo išmoką arba pakeisti prarastą mobilųjį telefoną nauju yra atmestini kaip nepagrįsti.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ (2016 m. sausio 28 d. redakcija) 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjos J. Š. reikalavimus.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Direktorius

Mindaugas Šalčius